

Franta Optik

Další pozoruhodný človíček, který se zapsal do podvědomí mého i spousty jiných lidí, se také jmenuje František. Vyrůstal v rodině v malé vsi spolu se svými dvěma sestrami. První se vdala dobře a bydlela 3 km od rodičů. Druhá měla dítě za svobodna a vdala se, až ve svých 50ti letech také dobře. Doma zůstal s rodiči jen syn František, celý život svobodný. Do práce chodil, až někdy ve středním věku začal mít problémy s pitím. Jestli to bylo tím, že musel doma poslouchat velice autoritativního otce, nebo proto že byl sám, nevím. Byl to vcelku malý moc štíhlý člověk, na hubeném krku seděla malá hlavička s docela velkými brýlemi. Trochu si šlapal na jazyk. Nevím na čí popud se dostal do protialkoholní léčebny, ale byl tam a domů se vrátil asi vyléčený. Jeho první návštěva, když se vrátil z léčebny vedla i s jeho otcem do hospůdky, kde si poručil limonádu. Otec, který pravděpodobně nevěděl, že František se už nikdy nesmí napít mu řekl: „ To jsi chlap? Co to piješ? Dej si pivo jako chlap. A Franta poslechl a za nějaký čas se zase vezl v tom alkoholickém voze. Míval takové halucinace. Seděl-li v hospůdce, většinou sám, protože ho nikdo nechtěl mít u stolu s jeho samomluvou, smáli se mu, že mluví se zásuvkou ve zdi. On to většinou ani nevnímal. Jak se dostal pokaždé domů v pořádku nikdo nechápal. Podklesávaly mu nohy, ale šel a došel, aniž by jedenkrát upadl. Stále při tom s někým imaginárním rozmlouval a to mu asi pomáhalo dostat se domů bez úhony. Do práce chodil, ale jestli seděl v hospůdce denně, nemohu říct, protože jsem měla jiné starosti a na něj mi čas nezbýval.

Pak se stalo, že tátu ranila mrtvička a ochrnul na půl těla. Maminka byla po operaci prsu a péči o něj nebyla schopná obstarat. Vyběhala Františkovi ošetřování člena rodiny, nějaké peníze taky dostal, zůstal doma a o tátu se staral docela

svědomitě. Sestry se přišly podívat tak jednou za měsíc a nic moc tam nepodělaly a tak veškerá péče spočívala na nemocné mamince a Františkovi. Najednou on, odstrkovaný ode všech začal zastávat hlavu rodiny a vzal si to k srdci neuvěřitelně zodpovědně. Bral to vše jako životní poslání, určoval, co se uvaří, co se nakoupí, kdy se bude prát a jiné domácí povinnosti. Byl ve svém živlu a když se někdo na tátu zeptal, vážně odpovídal podle pravdy, jak na tom je. Chválili ho, že je hodný, že se stará. Když bylo hezky, oblékl tátu do svátečního a protože byl na vozíku, jel s ním ven. Tlačil ho od restaurace k restauraci, všude si dal pivo, tátovi poručil malé pivo. Končili v rodné vísce a pak jeli domů. Další vím jen z vyprávění sousedky, Maminka se na tatínka zlobila, že nevoní zrovna dobře a schytl to pochopitelně František. Svlékl ho tedy na dvoře, vyndal zadělanou plínu, zlobil se na něj jak na malého kluka a co že to udělal a jak malému pejskovi mu tou plínou umazal pusu. Pak ho musel na dvoře celého umýt, převléct ho do čistého a zavézt teprve potom domů. Ostatní sám vypral. Musím k jeho cti říct, že se to dělo jen v teplých slunných dnech, aby mohli sedět na venkovních zahrádkách. Bylo-li škaredě, seděl táta na vozíku na verandě, František seděl vedle něj, střídavě popíjel pivo a konečně měl posluchače, který i když asi nerad, přesto musel vstřebat Františkovo povídání. Pak tatínek umřel a nutno říct, že se potom staral i o maminku, ke které byl jak vím, mnohem hodnější. Nakonec i ona odešla na věčnost a František zůstal 3 roky před důchodem úplně sám a bez peněz. Nikde ho nechtěli zaměstnat a protože měl domek po rodičích, na bydlení mu nikdo nepřispíval a dostával poze malou částku na živobytí. Jednou jsem ho vezla od vlaku, tak mi vše vyprávěl. Sestry mu nedaly nic. Našel si na inzerát paní, měla trochu za míň, ale přijížděla na návštěvu, pobyla tu nějaký den, pomohla mu uklidit, uvařit, podělat zahradu a pak jeli k ní a tak to spolu táhli celkem dobře.

Pak se stal zázrak, jinak se to nazvat nedá. Pán Bůh dal Františkovi výhru 750000 Kč. To už byl v důchodě, nějakou korunu pobíral a tak mu to nějak spadlo do klína, což mu myslím všichni přáli. Nebo většina. Hospodský, který měl Frantu i rád, s ním dojel pro výhru do Prahy, pomohl mu založit 1. účet, který kdy František měl a poradil mu, aby si koupil takový traktůrek s kárkou a dělal si dříví v lese a svážel seno lidem a pod. František ho poslechl, nechal opravit barák, něco dal té své přítelkyni, která jediná se o něj starala a měl se nejlíp za celý svůj život. Najednou ho znaly i sestry, ale František jim nic nedal. Vyčetly mu každý krajíček chleba, ale s Františkem to ani nehnulo. Moc dobře si pamatoval, že když měl hlad, nezajímal je. Na traktůrek řidičák nepotřeboval a tak jezdil a užíval si toho vrchovatě. Když někdo potřeboval něco odvézt, byl vždy ochotný a za laskavé slovo si ani nic za dovážku nevzal. Šel-li do hospůdky, dojel tam s traktůrkem a s vážnou tváří si dal limonádu, že si dojde potom, až přijde pěšky. To už si od něj nechávali štamgasti vyprávět, jak ke štěstí přišel a Franta byl v sedmém nebi, že ho někdo bere vážně. A jak už to na světě chodí, lidi se mu přestali smát, František byl také rozumnější a docela dobře se k němu chovali.